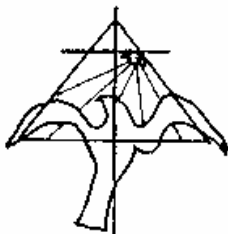

7-8
červenec
srpen
2002

Košířský farní list

Červenec - srpen

Měsíce odpočinku

Letní inspirace

Chystáme se na prázdninové cesty a toužíme nejen po odpočinku, ale přejeme si prožít něco krásného v kruhu příbuzných a přátel při návštěvě důvěrně známých míst i při objevování dosud nepoznaných tajemství přírody a kultury.

Náš Pán je nejvyšš dobrotivý, a tak jistě pro každého z nás připravil své dary, na které se můžeme s radostí těšit. Bude záležet také na nás, jak budeme schopni tyto Boží pozornosti vnímat a jak za ně dokážeme poděkovat. V následujících dnech však také počítejme s různými příležitostmi, které nám vyšší režie může nabídnout k prokazování dobra.

Četl jsem jednou příběh o velkém pánovi, který chtěl postavit kostel a vydal nařízení, že žádný z jeho poddaných na něj nesmí sebemenší částkou přispět, aby sláva připadla jen jemu. Tak se začal kostel stavět.

Jednoho dne však jedna chudá stařena pozorovala, jak koně dopravující kameny s námahou stoupají na kopec, a pomyslela si: „Je zakázáno dát peníze na stavbu tohoto Božího chrámu, i když bych tak ráda přispěla! Co kdybych pomohla těmto zvířatům, která nevědomky pracují na tomto velkém díle? Pánu Bohu by se to možná líbilo...“ Za své poslední peníze koupila balík sena a dala ho koním.

Když byl kostel postaven, chtěl jej pán s velkou slávou předat a nechal za tímto účelem vyrýt na kamennou desku své jméno a jméno své rodiny na věčnou památku svého štědrého daru. Jaké však bylo na druhý den jeho překvapení, když jeho jméno zmizelo a namísto něho četl na desce jméno jakési neznámé ženy.

Rozhněván dal nápis několikrát přepsat, ale zázrak se pokaždé opakoval. Nakonec rozkázal onu prostou ženu vyhledat a zeptal se jí, zda na stavbu kostela něčím nepřispěla. Žena celá se třesouc to popírala, až si pod tlakem otázek vzpomněla na seno a řekla, že souladu s nařízením nedala žádné peníze, jen pomohla koním, když jim dala trochu sena. Pán pochopil, proč je na desce vyryto její jméno, a nikdo už se nesnažil ho odstranit.

Z příběhu můžeme vyrozumět, že i ten nejmenší, nejskrytější skutek vykonaný z lásky může mít často větší cenu než skutky velké.

Prázdniny by neměly být prázdnými dny, které postrádají skutky světla!

P. Lohelius

Liturgický kalendář

Červenec 2002

3. středa Svátek sv. Tomáše, apoštola
4. čtvrtek Památka sv. Prokopa, opata
5. pátek Slavnost SV. CYRILA, MNICHA, A METODĚJE, BISKUPA, patronů Evropy hlavních patronů Moravy
6. sobota Sv. Marie Gorettiové, panny a mučednice
7. neděle 14. neděle v mezidobí
11. čtvrtek Svátek sv. Benedikta, opata, patrona Evropy
14. neděle 15. neděle v mezidobí
15. pondělí Památka sv. Bonaventury, biskupa a učitele církve
17. středa Bl. Česlava a sv. Hyacinta, kněží
21. neděle 16. neděle v mezidobí
22. pondělí Památka sv. Marie Magdalény
23. úterý Svátek sv. Brigity, řeholnice, patronky Evropy
25. čtvrtek Svátek sv. Jakuba, apoštola
26. pátek Památka sv. Jáchyma a Anny, rodičů Panny Marie
27. sobota Památka sv. Gorazda a druhů
28. neděle 17. neděle v mezidobí
29. pondělí Památka sv. Marty
31. středa Památka sv. Ignáce z Loyoly, kněze

Srpen 2002

1. čtvrtek Památka sv. Alfonse z Liguori, biskupa a učitele církve
2. pátek 1. pátek v měsíci
4. neděle 18. neděle v mezidobí
6. úterý Svátek Proměnění Páně
8. čtvrtek Památka sv. Dominika, kněze
9. pátek Svátek sv. Terezie Benedikty od Kříže, panny a mučednice, patronky Evropy
10. sobota Svátek sv. Vavřince, mučedníka
11. neděle 19. neděle v mezidobí
14. středa Památka sv. Maxmiliána Marie Kolbeho, kněze a mučedníka
15. čtvrtek Slavnost NANEBEVZETÍ PANNY MARIE
18. neděle 20. neděle v mezidobí
20. úterý Památka sv. Bernarda, opata a učitele církve
21. středa Památka sv. Pia X., papeže
22. čtvrtek Památka Panny Marie Královny
23. pátek Sv. Růženy z Limy, panny
24. sobota Svátek sv. Bartoloměje, apoštola
25. neděle 21. neděle v mezidobí
27. úterý Památka sv. Moniky
28. středa Památka sv. Augustina, biskupa a učitele církve
29. čtvrtek Památka Umučení sv. Jana Křtitele

Oznámení

- **Během letních měsíců (červenec-srpen) nebudou pondělní a úterní bohoslužby v kapli.** Vnitřní rekonstrukce mobiliáře v kapli Panny Marie Na Klamovce bude pokračovat do září, a proto se letos poutní slavnost přesouvá do kostela sv. Jana Nepomuckého.
- **Výstava duchovních kreseb Otakara Mensy** je během léta instalována v zadním prostoru kostela sv. Jana Nepomuckého.

Pout' pro ozdravení duše

Poutní výlet s košířskou farností pod vedením P. Lohelia.

Sobota, 1. červen 2002. Sraz 7:30 hod. na obvyklém místě.

Cíl: Svatý Jan pod Skalou, meditační zahrada u Plzně, plzeňská restaurace Popelka, Bražná a zpět.

1. zastavení

Svatý Jan pod Skalou

Klášteř benediktinů v obci na Berounsku v Českém krasu zde byl údajně založen již v 11. století. Na místě jeskynní kaple svatého Jana Křtitele byl po roce 1654 vybudován C. Luragem barokní konvent a kostel, v 18. století opravený a rozšířený K.I. Dientzenhoferem. V prostorách kostela je travertinová jeskyně, kterou poustevník Ivan obýval a v hlavní lodi jsou uloženy jeho ostatky.

2. zastavení

Zahrada odpuštění, usmíření a lásky

Proč se politický vězeň 50. let Luboš Hruška rozhodl vytvořit z tuctové rodinné zahrady "oázu pro ozdravení duše", budoucí vpravdě poutní místo v podobě křížové cesty? "Tehdy na Bytízu (v nápravně-pracovním táboře uranových dolů na Příbramsku - pozn. aut.) jsem si uvědomil, že každý z nás, ať jsme nebo nejsme věřící, neseme životem svůj kříž. Každý máme nějakou starost, nějaké trápení, se kterým se musíme vyrovnat. Když ne dnes, tak zítra, a když ne my, tak naši rodiče, děti, přátelé... Patří to k životu. Přál jsem si, aby zahrada přispěla k tomu, že se s tím smíříme. Abychom ten kříž brali jako zkoušku, ve které máme obstát. Abychom ho poctivě, důstojně a s pokorou donesli až k tomu poslednímu soudu. Proto jsem se rozhodl udělat památník symbolizující křížovou cestu."

Několik dlouhých desetiletí trvala proměna ovocného sadu v unikátní areál známý nejen doma, za humny, ale v širokém dalekém zahraničí. Po práci se v Poplzi u Libochovic učil L. Hruška roubovat, řízkovat keře a jehličnany, jezdil na přednášky o zahradní architektuře do Průhonic. Postupně si vytvářel představu, jak celou zahradu uspořádat. Zahradnické umění L. Hrušky doplňuje 12 pískovcových soch akademického sochaře Romana Podrázského představujících 14 zastavení Kristovy křížové cesty.

Památník obětem zla

"Bylo až dojemné, že čím více se vyskytlo obtíží, tím více tomu všichni účastníci fandili a hledali cesty jak je překonat."

V roce 1991 posvětil křížovou cestu i zahradu bývalý spoluvězeň L. Hrušky zesnulý opat želivského kláštera Vít Tajovský. V zahradě, na trávníku mezi sochami, pod širým nebem, se začaly

Jarní příroda ve sv. Janu pod Skalou v podání rodiny Plíškovy

pořádat koncerty, divadelní a literární představení, mše. Rozmanitost počasí vedla L. Hrušku k rozhodnutí založit s přáteli Nadaci Památníku obětem zla a postavit exerciční dům s kaplí zasvěcenou Maxmilánu Kolbemu, knězi, který ve druhé světové válce dobrovolně zemřel místo otce několika dětí v osvětimském koncentračním táboře.

Ročně zahradu navštíví několik tisíc návštěvníků. Nejen Češi z pražské košířské farnosti, Němci,

Rakušané,
Holandě, ale i
z Japonska, Číny,
Nového Zélandu.

"Také sem přijel
jeden bývalý
Plzeňan, který
dnes žije v
australském

Sydney. Cestou
na zahradu jej
náhodou zastavili
návštěvníci a
ptali se, kde
meditační

zahrada leží.
Ukázal jim to. Prý
se v Sydney o
nás psalo, tak si

to našel na mapě."

Cílem L. Hrušky bylo vytvořit důstojný Památník obětem zla, protože "naše duše jsou nemocné a musí dostat šanci uzdravit se." Přál si, aby areál sloužil veřejnosti. Jediné plzeňské biskupství bylo ochotno v předávací smlouvě zaručit, že bude vždy sloužit cíli, s nímž jej vytvořil. V roce 1997 zahradu zaregistroval Magistrát města Plzně jako významný krajinářský, botanický a historický prvek. "Chtěl jsem, aby zahrada inspirovala k zamyšlení. Aby návštěvník odcházel s pocitem klidu v duši."

Co podle Luboše Hrušky v současné době naší společnosti nejvíc chybí? "Dostatek lásky, úcty, pokory a tolerance. V rodinách, ale i všude ve společnosti je strašně málo přátelství, soucitu a pochopení. Čím dříve mezi námi tyto hodnoty zdomácní, tím více budeme spokojeni."

Nejmladší poutnice před kaplí bl. Maxmiliána Kolbeho

3. zastavení

Popelka, restaurace v Plzni

Na poutníky zde čeká rezervace příjemného prostředí, dobré kuchyně i blahodárny odpočinek.

4. zastavení

Bražná

"Trvalo mi dlouho, než jsem si uvědomil, že Kristus žije ve mně a já mám povinnost chovat se tak, abych ho nezklamal. Mít víru to znamená mít cíl chtít něco udělat nejen pro sebe, ale i pro druhé. To je ta pravá radost."
(B. Hruška)

Totéž se dá říci o

Antonínu Kloudovi, dlouholetém farníkovi a ministrantovi z kostela Nejsvětější Trojice na Smíchově, "dolňákovi" z košířské farnosti. S osmým křížkem "na krku" se sžívá s úsměvem a svým typickým humorem. 1. června 2002 odpoledne mu jej "pomohli nést" bývalí farníci, kteří se za ním zastavili v jeho nynějším bydlišti Bražné na Sedlčansku, aby jej s ním oslavili. U Kloudů se potvrdilo, že "srovnaliví lidé se vždycky srovnají". Jak jinak by se k nim domů a na zahradu vešel takřka plný autobus poutníků? A protože byla první, mariánská sobota v měsíci, využili jí farníci pod vedením P. Lohelia spolu s několika místními ke krátké pobožnosti u zdejší kapličky.

Kostel sv. Jana Nepomuckého, Praha 5-Košíře, konečná. Pán Bůh zaplat' všem, kteří se dokázali obětovat pro druhé a nebylo jim zatěžko najít si čas na organizaci a přípravu výletu. Díky Bohu, že si čas udělal na své farníky P. Lohelius. Poutníci ze strahovské farnosti takové štěstí neměli. Ti se museli o poslední květnové sobotě při výletu do kláštera v Plasích pro zaneprázdnění kněží strahovského kláštera obejít bez duchovního vedení.

Irena Webrová

(Citace přejaty z knihy Ireny Kastnerové "Luboš Hruška a zahrada jeho duše.")

Interview manželů Kloudových

Při návštěvě manželů Kloudových v Bražné dovolili jsme si poprosit je, jako bývalé košířské farníky aktivní ve službě zejména kostelu Nejsvětější Trojice, o několik poznámek a dojmů z jejich současného života. Dostali jsme krásný dopis, který uveřejňujeme pro celé naše farní společenství. Citujeme:

Návštěva farní obce u nás v Bražné nás velice potěšila, jenom se domníváme, že nejsme „bývalí farníci z Košíř“, ale že jimi stále jsme a také spojení je neustálé, písemné i telefonické. Spojuje nás trvalé pouto přátel, mezi kterými jsme prožili celý život, mnozí z nich nás předešli do nebeské vlasti. Jejich děti a vnuci jsou jakoby našimi příbuznými. Vzpomínky jsou trvalé a vždy živé i když věkem se někdy mění podoba, ale to nic nemění na citu a přátelství.

My se zde cítíme jako na velmi dobrém letním bytě, ale byt' byl sebelepší, musí jednou skončit a pak, dá-li nebeský Otec, se sejdem natrvalo. Z vašich radostí se i my radujeme a vaše bolesti i my cítíme a modlíme se za vás.

Jaké vzpomínky mám na ta dlouhá léta?

Semknutost farníků kolem oltáře byla příkladná.

Jednu vzpomínku za všechny. V padesátých letech vznikla otázka, sloužit půlnoční mši svatou nebo ne. V okolních farnostech se odehrávaly v kostelech výtržnosti. Na otázku, zda sloužit, odpověděla silnější část farníků ano, neboť nejsme žádné housky a půlnoční tady vždy byla, proč bychom měli dělat nějaké výjimky. Když začali smluvením výtržníci rušit půlnoční mši svatou, nevybíravým způsobem jsme je vytlačili ven a připraveným klíčem zamkli kostel a byl pokoj.

Z toho je vidět, že se pro víru vždy s pomocí Boží musí něco udělat. Vlastně ani teď to není jiné, jen si nepřátelé oblékli rukavičky a proto se musí volit jiný způsob „setkání“. Neboť „Pravda“ je jen jedna a pro ni musíme jako křesťané něco udělat.

Nyní příslušíme do mé bývalé farnosti, kde jsem se narodil a prožil mládí. Jenže farnost si představuji když

tam mám přátele, které znám a mohu také pro farnost něco udělat. Přátelé již odešli, neboť jsme jen lidé a jejich děti neznám, ani ony neznají mne, v mém věku jich žije několik, tak se vidíme při návštěvě kostela, když nejsou nemocní.

Pro kostel nemohu nic fyzicky udělat neboť je 3 km vzdálen a pro moji dvojku s odpichovačkou je to nedostupné. Do kostela nás vozí v neděli, někdy na Sv. Horu. Teď pocítuji, že by bylo dobré mít řidičák. Z tohoto důvodu je pro mne obtížné zařadit se do radostí a starostí zdejšího kostela. Prostým faktem zůstává, že člověk nemůže vstoupit dvakrát do téže vody.

Musím ale říci, že jsem opět prožil v neděli krásné chvíle Božího Těla. Průvod po náměstí ke čtyřem oltářům s hudbou, i hasiči přišli, což jsem žasnul, korouhve, nebesa – inu jako dříve.

Zde je v Bražné, malé obci, jen snad asi 8 čísel trvale obydlených a někteří chalupáři dojíždějí. Jsou zde kromě nás ze stálých obyvatel jen tři

praktikující obyvatelé pravidelně navštěvující v neděli kostel a jedna rodina chalupářů s jedním děckem. Evangelizace je velmi obtížná, rozdíl let mezi námi a dětmi je veliký a staré pařezy se asi nezazelenají.

Co bych chtěl vzkázat našim farníkům v Košířích:

Bud'te semknuti kolem oltáře a nenechte se odtrhnout od skály Petrovy, neboť je jen jedna Pravda a tou je Pán, který dal jedno evangelium, které se snaží někteří falešní proroci překroutit a vykládat jinak. A snaží se krůček za krůčkem odbourávat klanění a pocty, úctu k Eucharistii a k Panně Marii a tím zvlažnit víru až k úplnému odpadnutí od víry. Cesty těchto nepřátel jsou různé. Někteří používají východních kultů a praktik, které ve svém konci popírají víru v Trojjediného Boha.

***Přeji všem, aby tento víchr současného světa je neodtrhl od skály Petrovy.
Držte se pevně!***

Vaši Antonín a Marie Kloudovi s poděkováním za milou návštěvu

Z BLÍZKÉHO OKOLÍ (podle zprávy z archívu sester boromejek)

Stržení kříže ve Strahovské zahradě v noci dne 26.července 1952

***Znamením kříže vysvobod' nás od nepřátel našich, Bože náš.
(Communio ze svátku Svatého kříže)***

Prožíváme první hodiny po hrozné noci o níž bychom si přáli, aby byla vymazána z mysli Boží a ze stránek našich dějin.

Kříž nad Prahou! Znamení vítězství a míru nad Prahou! A nyní? Mezi námi jest ještě dosti těch, které v pokorné oddanosti klečely u paty historického kříže ve dnech jeho triumfu a největší slávy. My, boromejky, jsme dnes bezprostředními, takřka nejbližšími svědky jeho potupy. Ještě není zadostgučiněno Matce Boží za stržení mariánského sloupu a nyní tak hrozný zločin!

Aspoň několik slov o provedení potupného díla, jak nám vyprávěl strahovský zahradník:

„Několik dní před podlým činem pracovali u kříže neznámí montéři. V sobotu dne 26. července t.r. o deváté hodině večerní přišli k zahradníkovi dva montéři (milice). Čpěli alkoholem a žádali klíč od zahrady. Zahradník se zdráhal klíč vydat., ale když se legitimovali, byl nucen jim vyhovět. Pozoroval pak jejich počínání z oken svého bytu. Několik dní předtím měli u kříže připraveno elektrické vedení. Jakmile v sobotu večer přišli ke křížti, našli vedení zpřetrhané. Hrozně prý zakleli. U kříže stálo šest mužů (milice). Chybělo jim osvětlení, proto si přinesli ze Strahova reflektory. Autogenem propálili kříž na tři části. Dalo jim to hodně práce.

Asi o půl dvanácté hině v noci odešli telefonovat. ZUa chvíli přijelo vládní auto s náměstkem předsedy vlády a vedoucím SÚC Zdeňkem Fierlingerem a za jeho přítomnosti byl kříž stržen. Zaduněla strašná ránaq. V našem mateřinci se všechna okna otrásla. Zdeňk Fierlinger pak odejel, ale milice zůstala u trosk do čtyř hodin ráno. Část kříže odvezli a část zůstala ležet na zemi.“

„Svatý Bože, Svatý Silný, Svatý Nesmrtelný, smiluj se nad námi!“

Věřím ve společenství svatých

Veliký dík Pánu za dar tohoto svatého společenství a zároveň poděkování sv. Janu Nepomuckému za jeho přímluvu u Nejsvětější Trojice. Bylo mi pomoheno z velké tísně a obav.

Dostala jsem soudní výpověď z malého bytu ve starém domě s tím, že nemám právo tam bydlet, protože dekret, který mám nový majitel neuznává. Bydlím tam 25 let bez problémů a nevěděla jsem, co počít. Právním věcem nerozumím a tak se ani vyjadřovat v této oblasti neumím. A soud se blížil.

Vzpomněla jsem si na sv. Jana Nepomuckého a na různé staropražské legendy o něm. Byl to vzdělaný kněz a právník a je o něm známo, že rád lidem pomáhal. Napsala jsem mu psaní, plné důvěry s prosbou, aby se za mne u Nejsvětější Trojice přímluvil a aby mě u soudu sám zastoupil, že právníka žádného nemám, ani peníze, abych si to mohla dovolit. Psaní jsem pak dala jako malý svítek k jeho hrobu v pražské katedrále a denně, po ranní mši jsem tam prosila o přímluvu a pomoc.

Obvodní soud rozhodl v můj prospěch. Jenže pán a právník, zastupující majitele domu se odvolali k soudu městskému. To už do toho vstoupil i můj bratr s tím, že k městskému soudu bez právníka jít nemohu, že tuto osobu vyhledá a zaplatí. U městského soudu to však nedopadlo dobře. Dbvě, tři otázky od soudkyně, která ani nečekala, až budou zodpovězeny a během několika minut bylo jednání skončeno.

Přesto jsem neztrácela důvěru, chodila děkovat za dosavadní pomoc a prosit o další, nemá-li Pán jiné záměry. Můj právník totiž řekl, že lze podat u soudu Nejvyššího ještě tak zvané dovolání. A tato instance byla na mé straně. Městský soud dostal příkaz věc znovu prošetřit. Už tam byl jiný soudce a tentokrát to dopadlo v můj prospěch. Chodila jsem děkovat a prosit dál, protože opačné straně nestačilo ani toto a podal dovolání též. Nevím, jak se mohlo stát, že toto dovolání podali o celý měsíc později než měli a tak, aniž chtěli, celý případ tím sami uzavřeli. Bůh má opravdu smysl pro humor...

Dál však děkuji a prosím o ochranu, protože lidská zloba, chamtivost a zášť nezná mezí. Ublíživání, šikanování, zastrašování a trápení všeho druhu totiž trvalo deset let, z toho jen soudy tři a půl roku.

B. Pilátová

(kontaktní adresa na vyžádání v redakci)

Radio Proglas o dovolené

Radio Proglas je rozhlasová stanice rodinného typu založená na tradičních křesťanských hodnotách. Šíří poselství evangelia a křesťanskou kulturu. Používá k tomu zejména mluvené slovo a hudbu šířenou pomocí všech zatím dostupných technických prostředků.

Radio Proglas vysílá bez rušivých komerčních reklam v poklidu a pohodě po celých 24 hodin denně. Vysílání a tvorba pořadů je možná pouze díky našim posluchačům, kteří nás podporují nejen hmotnými dary, ale také svými dopisy, připomínkami, chválou i kritikou, ale hlavně modlitbou.

Po celém území naší republiky najdete naše regionální studia v Praze, Ostravě, Olomouci a Hradci Králové.

Chcete si naladit Radio Proglas třeba na dovolené? Doma máte naladěnu jinou frekvenci nebo se Vám nedaří naladit žádnou? Chcete si nás poslechnout a nevíte jak? Zkuste to podle přiloženého rozpisu frekvencí a vyberte si místo, kde se budete o dovolené nacházet.

VKV vysílače Radia Proglas:

Svatý Hostýn	FM 90,6
Praděd	FM 93,3
Příbram-Drahlín	FM 90,6
Ještěd	FM 97,9
Uherský Brod	FM 105,7

Brno
Nové Hradky

FM 107,5
FM 107,5

Satelitní vysílání zachytitelné po celé střední Evropě:

Eurobird 1. digitálně MPEG 2 nekódováno: 28,5 stupňů východně : 12,607 MHz: 27,5 Ms/s: FEC3/4

Živé vysílání na internetu:

live.atlas.cz/proglas.asp

Těšíme se na všechny, kteří přijmou pozván í a naladí si vysílání na našich vlnách, přes satelit, pomocí kabelových rozvodů nebo na internetu.

Pěkný poslech přejí všichni pracovníci Radia Proglas

Přenosy bohoslužeb na Radiu Proglas:

Mše svatá z katolického kostela sv. Augustina v Brně každý čtvrtek a pátek v 18,00 hod.

Mše sv. ze studia Proglas každé úterý v 18,00 hod.

Mše svatá každou neděli v 9,00 hod. zpravidla z kostela sv. Augustina v Brně

Ranní chvály ve všední dny v 5,43, v sobotu a v neděli v 6,30 hod.

Večerní chvály ve všední dny v 21,30 hod., v sobotu a v neděli ve 22,10 hod.

K modlitbě růžence je možné se připojit každé pondělí a středu v 18,00 hod., v sobotu ve 20,30 hod.

www.proglas.cz

K přemýšlení (výroky sv. Ignáce z Loyoly)

„Nemysli si, že tvá horlivost v duchovním životě utrpí škodu, jestliže dopřeješ své přirozenosti to, co nutně potřebuje“.

Lidská důstojnost je veliká. Člověk je stvořen k obrazu Božímu. Je dědicem nebeského království, milostí Boží se podílí na nadpřirozeném životě, je vnímavý pro ctnost. Aby se tím nevyvyšoval, má kromě duše i tělo s jeho slabostmi.

Čas, který věnujeme péči o tělo, není ztracený. Osel slouží svému pánu i když se pase nebo odpočívá. Podobně máme i svému tělu dopřát odpočinek, abychom mohli o to lépe pracovat.

I lidský duch se unaví. Nemůže se nepřetržitě věnovat duchovním cvičením, i kdyby snad chtěl. Nemá-li luk prasknout, nesmí zůstat stále napjatý. Stejně tak potřebují občas přerušit práci náš duch i naše tělo.

Kdo příliš mnoho dělá, neudělá nic. Unaví se a je po práci. Proto je zapotřebí mírnit pracovní zápal. Přeplníš-li lampu olejem, její světlo nevětšíš, nýbrž uhasíš.

A proto všeho s mírou, jen to zajišťuje vytrvalost v práci.

Vydává:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

Redakční rada:

P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger

Uzávěrka:

15. každého měsíce

Náklad:

170 výtisků

Neprodejné